

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. liepos 17 d.*

Byloje C-500/06

dėl Genujos *Giudice di pace* (Italija) 2006 m. spalio 23 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2006 m. gruodžio 8 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Corporación Dermoestética SA

prieš

To Me Group Advertising Media,

dalyvaujant

Cliniche Futura Srl,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk (pranešėjas) ir J.-C. Bonichot,

generalinis advokatas Y. Bot,
posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. lapkričio 21 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Corporación Dermoestética SA*, atstovaujamos *avvocati* G. Conte, G. Giacomini, E. Boglione ir S. Cavanna,

— *To Me Group Advertising Media*, atstovaujamos *avvocatesse* A. Fornesi ir C. Prudenzano,

— *Cliniche Futura Srl*, atstovaujamos *avvocati* S. Cavanna ir E. Boglione,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* M. Fiorilli,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos A. Hubert,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. G. Sevenster ir M. de Grave,

— Slovakijos vyriausybės, atstovaujamos J. Čorba,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos E. Traversa ir F. Amato,

susipažinęs su 2008 m. sausio 31 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB 3 straipsnio 1 dalies g punkto, EB 4 straipsnio, EB 10 straipsnio, EB 43 straipsnio, EB 49 straipsnio, EB 81 straipsnio, EB 86 straipsnio ir EB 98 straipsnio išaiškinimu.

- 2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Coorporación Dermoestética SA* (toliau – *Dermoestética*), pagal Ispanijos teisę įsteigtos bendrovės, vykdančios veiklą estetinio gydymo ir estetiškos medicinos sektoriuje, ir reklamos agentūros *To Me Group Advertising Media* (toliau – *To Me Group*), kilusį dėl to, kad pastaroji galbūt neįvykdė išpareigojimų pagal sutartį dėl reklaminės kampanijos organizavimo *Dermoestética* naudai.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

- 3 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvos 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, p. 23), iš dalies pakeistos 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, p. 60, toliau – Direktyva 89/552), 3 straipsnio 1 dalyje nurodoma:

„1. Valstybės narės turi teisę reikalauti, kad jų jurisdikcijai priklausantys televizijos transliuotojai šios direktyvos reguliuojamose srityse nustatytų išsamesnes ar griežtesnes taisykles.“

- 4 Pagal Direktyvos 89/552 14 straipsnio 1 dalį:

„Draudžiama tik pagal receptus išduodamų medicinos produktų bei medicinos priemonių valstybėse narėse, kurių jurisdikcijai priklauso transliuotojas, reklama.“

Nacionalinės teisės aktai

- 5 Pagal 1992 m. vasario 5 d. Įstatymo Nr. 175, įtvirtinančio nuostatas dėl medicinos reklamos ir dėl kovos su neteisėtu gydytojų veiklos vykdymu (*legge n. 175, norme in materia di pubblicità sanitaria e di repressione dell'esercizio abusivo delle professioni*

sanitarie) (*Gazzetta Ufficiale*, Nr. 50, 1992 m. vasario 29 d., p. 4), iš dalies pakeisto 2004 m. gegužės 3 d. Įstatymu Nr. 112 (*Gazzetta Ufficiale*, Nr. 104, paprastas priedas, 2004 m. gegužės 5 d., toliau – Įstatymas Nr. 175/1992), 1 straipsnio 1 dalis numato:

„Gydytojų ir pagalbinių personalo veiklos, kurią numato ir reglamentuoja galiojantys įstatymai, reklama galima tik pritvirtinant iškabą ant pastato, kuriame vykdoma profesinė veikla, skelbiantis telefonų kataloguose, bendruose profesinės veiklos kataloguose ir tik gydytojams skirtuose periodiniuose leidiniuose, dienraščiuose, informaciniuose periodiniuose leidiniuose ir per regioninės radijo ir televizijos kanalus.

<...>“

6 Įstatymo Nr. 175/1992 4 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Privačių gydymo įstaigų ir vienoje ar keliose srityse besispecializuojančių konsultacijų bei gydymo kabinetų, kuriems reikalingas tinkamas leidimas, reklama leidžiama pritvirtinant iškabas arba ženklus ant pastato, kuriame vykdoma profesinė veikla, skelbiantis telefonų kataloguose, bendruose profesinės veiklos kataloguose ir tik gydytojams skirtuose periodiniuose leidiniuose, dienraščiuose, informaciniuose periodiniuose leidiniuose ir per regioninės radijo ir televizijos kanalus su galimybe konkrečiai nurodyti specialią medicininę ir chirurginę veiklą, realiai teikiamas diagnostikos ir terapijos paslaugas, jei prie šių nuorodų pateikiami už kiekvieną konkrečią sritį atsakingo asmens vardas, pavardė ir profesinė kvalifikacija.“

7 Pagal šio įstatymo 5 straipsnį:

„1. Leidimus 4 straipsnyje nurodytai reklamai išduoda regiono valdžios institucijos, atsižvelgdamos į profesinių asociacijų ar kolegijų regioninių federacijų, kai tokios yra, nuomonę, kurios turi patvirtinti akademinį ir mokslinį laipsnių turėjimą ir galiojimą, estetinę iškabos, ženklo ar skelbimo atitiktį 2 straipsnio 3 dalyje nurodytame teisės akte įtvirtintiems reikalavimams.

<...>

3. Šiame straipsnyje nurodytuose reklaminiuose skelbimuose turi būti pateikiama informacija apie regiono valdžios institucijų leidimą.

4. 4 straipsnyje nurodytų gydymo įstaigų savininkams ir vadovaujantiems gydytojams, besinaudojantiems leistinos formos reklama be regiono valdžios institucijų leidimo, pagal 1950 m. balandžio 5 d. Prezidento dekretu Nr. 221 patvirtinto teisės akto 40 straipsnį taikomos drausminės priemonės, t. y. papeikimas arba teisės verstis gydytojo praktika sustabdomas.

5. Jei reklaminiame skelbime pateikiama neteisinga informacija apie veiklą ar paslaugas, kurias gali teikti gydymo įstaiga, arba jame nenurodytas vadovaujantis gydytojas, administracinis leidimas verstis medicinine praktika sustabdomas nuo šešių mėnesių iki vienerių metų.

<...>“

8 Įstatymo Nr. 175/1992 9a straipsnis nurodo:

„Asmenys, užsiimantys pirmame straipsnyje nurodyta gydytojo praktika, bei 4 straipsnyje nurodytos gydymo įstaigos gali naudotis šiame įstatyme leidžiamos formos reklama, išleisdamos tam ne daugiau kaip 5 % už praeitus metus deklaruotų pajamų.“

9 Dekretas dėl Įstatymo Nr. 175/1992 taikymo, t. y. 1994 m. rugsėjo 16 d. Ministro dekretas Nr. 657 (*Gazzetta Ufficiale*, Nr. 280, 1994 m. lapkričio 30 d., toliau – Dekretas Nr. 657/1994), nustato estetinius reklaminių iškabų, ženklų ir skelbimų medicinos srityje reikalavimus. Tačiau šiame teisės akte nėra nė vienos nuostatos, konkrečiai susijusios su reklama per televiziją.

10 2006 m. rugpjūčio 4 d. Įstatymas Nr. 248, vadinamas „Pakeičiančiu į įstatymą su pakeitimais 2006 m. liepos 4 d. Įstatyminių dekretą Nr. 223 dėl neatidėliotinių nuostatų dėl ekonominio ir socialinio pakilimo, viešųjų išlaidų ribojimo ir racionalizavimo bei priemonių, susijusių su pajamomis ir kova su mokesčių slėpimu“ (*legge n. 248, conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 4 luglio 2006, n. 223, recante disposizioni urgenti per il rilancio economico e sociale, per il contenimento e la razionalizzazione della spesa pubblica, nonché interventi in materia di entrate e di contrasto all'evasione fiscale*) (*Gazzetta Ufficiale*, Nr. 186, paprastas priedas, 2006 m. rugpjūčio 11 d., toliau – Įstatymas Nr. 248/2006), buvo priimtas vėliau, nei įvyko pagrindinės bylos aplinkybės.

11 Įstatymo Nr. 248/2006 2 straipsnio, išdėstyto I skyriuje „Neatidėliotinos priemonės konkurencijos ir rungtyniavimo vystymui, augimui ir skatinimui, vartotojų apsaugai ir produktyvių sektorių liberalizavimui“, 1 ir 2 dalyse nurodyta:

„1. Vadovaujantis Bendrijos laisvos konkurencijos principu, laisvo asmenų ir paslaugų judėjimo principu bei siekiant užtikrinti reklamos vartotojams veiksmingą

pasirinkimą įgyvendinant savo teises ir galimybę palyginti rinkoje siūlomas paslaugas, nuo šio dekreto įsigaliojimo dienos panaikinamos teisės aktų nuostatos, laisvųjų profesijų ir intelektualinės veiklos atžvilgiu nustatančios:

<...>

- b) draudimą, net ir iš dalies, reklamuotis pateikiant informaciją apie diplomus ir profesines specializacijas, siūlomos paslaugos savybes, taip pat bendrą paslaugų kainą remiantis informacijos skaidrumo ir teisingumo kriterijais, kurių laikymąsi užtikrina profesinės asociacijos;

<...>

2. Tai nepažeidžia nuostatų, susijusių su vertimusi profesine veikla nacionalinėje medicinos paslaugų sistemoje arba pagal sutartį su ja, taip pat galimų iš anksto bendrai nustatytų maksimalių tarifų siekiant vartotojų apsaugos <...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- ¹² 2005 m. spalio 10 d. *Dermostética* sutartimi pavedė *To Me Group* vykdyti estetiškos medicinos paslaugų reklaminę kampaniją, transliuojamą per Italijos nacionalinį televizijos kanalą „Canale 5“. Ši sutartis buvo sudaryta *Dermostética* filialo Italijoje *Cliniche Futura Srl.* patalpose.

- 13 *To Me Group*, gavusi 2 000 EUR rankpinigių, *Dermoestética* pranešė, kad, atsižvelgiant į Įstatymo Nr. 175/1992 nuostatas, numatyta transliacija per nacionalinius televizijos kanalus neįmanoma, ir nurodė, kad ji galėtų rasti reklamos plotų regioninės televizijos kanaluose.
- 14 Kai *To Me Groupe* atsisakė grąžinti rankpinigius motyvuodama tuo, kad sumokėta suma nepadengė net ir valandinių veiklos reklaminei kampanijai pradėti išlaidų, *Dermoestética* pateikė ieškinį prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme nutraukti ginčijamą sutartį dėl to, kad *To Me Group* neįvykdė įsipareigojimų pagal šią sutartį. Be to, ieškovė pagrindinėje byloje pateikė prašymą nurodyti pastarajai grąžinti minėtus rankpinigius.
- 15 Atsiliepime į ieškinį *To Me Group*, remdamasi Įstatymu Nr. 175/1992 ir Ministro dekretu Nr. 657/1994, nurodė, kad jai tenkančių įsipareigojimų įvykdyti neįmanoma.
- 16 Nagrinėjant pagrindinę bylą *Dermoestética* ir *Cliniche Futura Srl* nurodė Italijos teisės aktų dėl gydymo įstaigų reklamos, ypač nuostatų, draudžiančių reklamą per nacionalinės televizijos kanalus, nesuderinamumą su EB 43 straipsniu ir EB 49 straipsniu.
- 17 Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad medicininės reklamos per nacionalinės televizijos kanalus draudimas neatitinka Bendrijos teisės. Iš tikrųjų, jo nuomone, tai yra ir EB 43 straipsnio, ir EB 49 straipsnio atžvilgiu nepateisinamas apribojimas.

18 Tokiomis aplinkybėmis Genujos *Giudice di Pace* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar su EB 49 straipsniu yra suderinamos tokios nacionalinės teisės kaip Įstatymo Nr. 175(/1992) 4, 5 ir 9 a straipsnių bei Ministro dekreto Nr. 657(/1994) nuostatos ir (arba) administracinė praktika, draudžiančios medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, turinčios tinkamą leidimą, reklamą per nacionalinės televizijos kanalus, net jeigu ta pati reklama leidžiama per regioninės televizijos kanalus, ir nustatančios, kad tokiai reklamai gali būti išleidžiama ne daugiau kaip 5 % už praeitus metus deklaruotų pajamų?

2. Ar su EB 43 straipsniu yra suderinamos tokios nacionalinės teisės kaip Įstatymo Nr. 175(/1992) 4, 5 ir 9a straipsnių bei Ministro dekreto Nr. 657/1994 nuostatos ir (arba) administracinė praktika, draudžiančios medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, turinčios tinkamą leidimą, reklamą per nacionalinės televizijos kanalus, net jeigu ta pati reklama leidžiama per regioninės televizijos kanalus, ir nustatančios, kad tokiai reklamai turi būti išduotas išankstinis kiekvienos komunos leidimas, atsižvelgiant į atitinkamos provincijos profesinės asociacijos nuomonę, taip pat, kad gali būti išleidžiama ne daugiau kaip 5 % už praeitus metus deklaruotų pajamų?

3. Ar EB 43 straipsniui ir (arba) EB 49 straipsniui prieštarauja tai, kad estetinio medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, turinčios tinkamą leidimą, informacinei reklamai reikalingas papildomas išankstinis leidimas, kurį išduoda regiono administracinės valdžios institucijos ir (arba) profesinės asociacijos?

4. Ar *Federazione nazionale degli ordini dei medici (Fnomceo* – Nacionalinė gydytojų asociacijų federacija) ir asocijuotųjų gydytojų asociacijos, priimdamos etikos kodeksą, numatanti reklamos apribojimus medicinos srityje, bei pateikdamos su tokia reklama susijusių galiojančių teisės aktų išaiškinimą, labai ribojanti gydytojų teisę reklamuoti savo veiklą, kurie yra privalomi visiems gydytojams, apribojo

konkurenciją labiau nei leidžiama atitinkamuose nacionalinės teisės aktuose ir taip pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį?

5. Bet kuriuo atveju, ar Nacionalinės gydytojų asociacijų federacijos aiškinimo praktika prieštarauja EB 3 straipsnio 1 dalies g punktui, EB 4 straipsniui, EB 98 straipsniui, EB 10 straipsniui, EB 81 straipsniui ir galbūt EB 86 straipsniui žinant, kad tokią praktiką leidžia nacionalinės teisės nuostatos, reikalaujančios, kad kompetingos provincijų profesinės asociacijos tikrintų reklaminės informacijos skaidrumą ir teisingumą nenurodant šio įgaliojimo įgyvendinimo kriterijų ir būdų?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl priimtimumo

- 19 Italijos vyriausybė nurodo prieštaravimą dėl viso šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtimumo. Komisija remiasi ketvirtojo ir penktojo klausimų nepriimtimumu.
- 20 Visų pirma, kalbant apie tai, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas tariamai neatsižvelgė į Dekreto Nr. 223/2006 įsigaliojimą siekiant išspręsti pagrindinę bylą, pažymėtina, jog iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos yra žinoma, kad Teisingumo Teismas neprivalo nuspręsti dėl nacionalinių nuostatų, susijusių su tokios bylos išspindimu, taikymo, bet, paskirstant kompetenciją tarp Bendrijos ir nacionalinių teismų, turi atsižvelgti į prašyme priimti prejudicinį sprendimą aprašytą teisinį prejudicinio klausimo kontekstą (šiuo klausimu žr. 2001 m. spalio 25 d. Sprendimo *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, Rink. p. I-8089, 10 punktą; 2003 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Neri*, C-153/02, Rink. p. I-13555, 34 ir 35 punktus bei 2005 m. birželio 30 d. Sprendimo *Tod's ir Tod's France*, C-28/04, Rink. p. I-5781, 14 punktą).

- 21 Iš tikrųjų, kalbant apie EB 234 straipsnyje numatytą procedūrą, Teisingumo Teismo ir prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo funkcijos yra aiškiai atskirtos, ir tik pastarasis privalo aiškinti nacionalinės teisės nuostatas (šiuo klausimu žr. 1999 m. birželio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Piaggio*, C-295/97, Rink. p. I-3735, 29 punktą ir nurodytą teismų praktiką).
- 22 Todėl Teisingumo Teismas neturi nuspręsti dėl Įstatyminio dekreto Nr. 223/2006 taikymo pagrindinės bylos atveju.
- 23 Antra, reikia priminti, kad nacionalinio teismo pateiktų prejudicinių klausimų svarbos prezumpcija gali būti paneigiama tik išimtiniais atvejais, būtent, jei akivaizdu, kad prašomas šiuose klausimuose nurodytų Bendrijos teisės normų išaiškinimas nesusijęs su pagrindinės bylos faktais arba dalyku (ypač žr. 1995 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bosman*, C-415/93, Rink. p. I-4921, 61 punktą; 1999 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Beck ir Bergdorf*, C-355/97, Rink. p. I-4977, 22 punktą bei 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *van der Weerd ir kt.*, C-222/05–C-225/05, Rink. p. I-4233, 22 punktą).
- 24 Tačiau taip nėra pirmojo–trečiojo prejudicinių klausimų atveju, nes pagrindinės bylos esmę sudaro ginčijamų Įstatymo Nr. 175/1992 nuostatų aiškinimo EB 43 straipsnio ir EB 49 straipsnio atžvilgiu problematika.
- 25 Todėl reikia atmesti Italijos vyriausybės argumentus tiek, kiek jie susiję su minėtų klausimų nepriimtumu.
- 26 Tačiau, kalbant apie ketvirtąjį ir penktąjį klausimus, pažymėtina, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepaiškina, kuo Teisingumo Teismo atliktas Gydytojų etikos kodekso ir Nacionalinės gydytojų asociacijų federacijos išaiškinimų reklamos klausimais patikrinimas būtų svarbus nagrinėjant ginčą pagrindinėje byloje. Jis taip pat nenurodo ryšio tarp šių nacionalinės teisės nuostatų ir Bendrijos teisės nuostatų, kurių išaiškinimo yra prašoma.

- 27 Bet kuriuo atveju nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nėra nei aptariamo Etikos kodekso nuostatų, nei Nacionalinės gydytojų asociacijų federacijos pateiktų išaiškinimų apibūdinimo (šiuo klausimu žr. 2007 m. kovo 6 d. Sprendimo *Placanica ir kt.*, C-338/04, C 359/04 ir C-360/04, Rink. p. I-1891, 34 punktą).
- 28 Todėl ketvirtąjį ir penktąjį klausimus reikia pripažinti nepriimtinais.

Dėl pirmojo-trečiojo klausimų

- 29 Trimis pirmaisiais klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar su EB 43 straipsniu ir EB 49 straipsniu suderinamos pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos tiek, kiek jomis draudžiama medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, reklama per nacionalinės televizijos kanalus.
- 30 Iš tikrųjų iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagal Įstatymą Nr. 175/1992 medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, reklama su sąlyga, jog yra gautas regiono administracinės valdžios institucijos leidimas, atsižvelgiant į profesinės asociacijos nuomonę, ir jog išleidžiama ne daugiau kaip 5 % už praeitus metus deklaruotų pajamų, leidžiama tik per regioninės televizijos kanalus, o tai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nuomone, reiškia, kad tokia reklama per nacionalinės televizijos kanalus yra draudžiama.
- 31 Kaip generalinis advokatas nurodė išvados 58 punkte, Įstatyme Nr. 175/1992 numatyta reklamos sistema numato draudimą, kuris yra griežtesnis už draudimą, įtvirtintą Direktyvos 89/552 14 straipsnio 1 dalyje. Nors šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalis suteikia valstybėms narėms galimybę šios direktyvos reguliuojamose srityse nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles, įgyvendindamos tokią kompetenciją jos privalo

laikytis EB sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 28 d. Sprendimo, *ARD, C-6/98*, Rink. p. I-7599, 49 punktą).

32 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Teisingumo Teismas ne kartą nusprendė, jog EB 43 straipsnyje ir EB 49 straipsnyje įtvirtintų įsisteigimo laisvės bei laisvės teikti paslaugas apribojimus sudaro priemonės, kurios šių laisvių įgyvendinimą draudžia, riboja arba daro jį mažiau patrauklų (šiuo klausimu žr. 2002 m. sausio 15 d. Sprendimo Komisija prieš Italiją, *C-439/99*, Rink. p. I-305, 22 punktą; 2006 m. kovo 30 d. Sprendimo *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, C-451/03*, Rink. p. I-2941, 31 punktą; 2006 m. spalio 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją, C-65/05*, Rink. p. I-10341, 48 punktą ir 2008 m. kovo 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją, C-248/06*, 21 punktą).

33 Taigi tokia reklamos sistema, kokia numatyta Įstatyme Nr. 175/1992, tiek, kiek ji leidžia su sąlygomis medicininio ir chirurginio gydymo, kuri atlieka privačios gydymo įstaigos, reklamą per regioninės televizijos kanalus, o tai reiškia, kad tokia reklama per nacionalinės televizijos kanalus yra draudžiama ne Italijoje, bet kitose valstybėse narėse įsisteigusioms bendrovėms, pvz., *Dermostética*, yra rimta kliūtis vykdyti veiklą per filialą, įsteigtą šioje valstybėje narėje. Taigi ši sistema apsunkina tokių ūkio subjektų patekimą į Italijos rinką (pagal analogiją žr. 2004 m. spalio 5 d. Sprendimo, *CaixaBank France, C-442/02*, Rink. p. I-8961, 12–14 punktus ir 2006 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Cipolla ir kt., C-94/04* ir *C-202/04*, Rink. p. I-11421, 58 punktą). Be to, tokia reklamos sistema tiek, kiek ji trukdo bendrovėms, šiuo atveju *Dermostética*, naudotis reklamos transliavimo per televiziją paslaugomis, yra laisvės teikti paslaugas apribojimas.

34 Taigi reikia manyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatose numatyta reklamos sistema yra nacionalinė priemonė, kuri gali drausti, riboti arba daryti mažiau patrauklų EB 43 straipsnyje ir EB 49 straipsnyje garantuojamų pagrindinių laisvių įgyvendinimą.

35 Tačiau iš Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad tokios priemonės gali būti pateisinamos įvykdžius keturias sąlygas: jos taikomos nediskriminuojamai, atitinka

privalomus bendrojo intereso pagrindus, yra tinkamos numatytam tikslui pasiekti ir neviršija to, kas būtina jo siekiant (žr. 1993 m. kovo 31 d. Sprendimo *Kraus*, C-19/92, Rink. p. I-1663, 32 punktą; 1995 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Gebhard*, C-55/94, Rink. p. I-4165, 37 punktą; 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Haim*, C-424/97, Rink. p. I-5123, 57 punktą; 2001 m. vasario 1 d. Sprendimo *Mac Quen ir kt.*, C-108/96, Rink. p. I-837, 26 punktą ir 2003 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Gambelli ir kt.*, C-243/01, Rink. p. I-13031, 64 ir 65 punktus).

36 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad, pirma, pagrindinėje byloje nagrinėjama reklamos sistema taikoma neatsižvelgiant į tai, kokioje valstybėje narėje yra įsteigtos įmonės, kurioms ji skirta.

37 Antra, visuomenės sveikatos apsauga yra viena iš privalomų bendrojo intereso pagrindų, kurie, remiantis EB 46 straipsnio 1 dalimi ir šiuo straipsniu, skaitomu kartu su EB 55 straipsniu, gali pateisinti atitinkamai įsisteigimo laisvės ir laisvės teikti paslaugas apribojimus.

38 Taigi medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, reklamos reglamentavimas gali būti pateisinamas visuomenės sveikatos apsaugos tikslu.

39 Trečia, kalbant apie iš pagrindinėje byloje nagrinėjamų teisės aktų išplaukiančios sistemos gebėjimą garantuoti visuomenės sveikatos apsaugos tikslo įgyvendinimą, reikia nurodyti, jog ši sistema, įtvirtinanti mechanizmą, kuris lemia medicininio ir chirurginio gydymo reklamos draudimą per nacionalinės televizijos kanalus, ir leidžianti tokią reklamą transliuoti per regioninės televizijos kanalus, yra nenuosekli, ir to Italijos vyriausybė nebandė pateisinti, todėl ja negalima tinkamai siekti nurodyto pageidaujamo tikslo.

40 Tad reikia pripažinti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos negali garantuoti visuomenės sveikatos tikslo įgyvendinimo ir kad jos yra nepateisinamas apribojimas EB 43 straipsnio ir EB 49 straipsnio prasme.

41 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį–trečiąjį klausimus reikia atsakyti, kad EB 43 straipsnis ir EB 49 straipsnis, skaitomi kartu su EB 48 straipsniu ir EB 55 straipsniu, turi būti aiškinami taip, jog su jais nesuderinamos pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės nuostatos, draudžiančios medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, reklamą per nacionalinės televizijos kanalus, tačiau tokią reklamą su tam tikromis sąlygomis leidžia per regioninės televizijos kanalus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

EB 43 straipsnis ir EB 49 straipsnis, skaitomi kartu su EB 48 straipsniu ir EB 55 straipsniu, turi būti aiškinami taip, jog su jais nesuderinamos pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės nuostatos dėl to, kad jos draudžia medicininio ir chirurginio gydymo, kurį atlieka privačios gydymo įstaigos, reklamą per nacionalinės televizijos kanalus, tačiau tokią reklamą su tam tikromis sąlygomis leidžia per regioninės televizijos kanalus.

Parašai.